

[Finansministeren.]

Når hr. Lennart Larson nu spørger mig, hvad jeg i den anledning vil gøre for at stille alle lige over for skattevæsenet, må jeg gøre opmærksom på, at alle medborgere naturligvis, det skal de være, i princippet er undergivet de samme bestemmelser i skattelovgivningen, herunder også skattekontrollen, og så er spørgsmålet, om det også virker sådan i praksis.

Om den ligningsmæssige kontrol med privat ansattes rejser og repræsentationsudgifter kan jeg oplyse, at den ikke i alle tilfælde foregår ved en nøje gennemgang af bilag. Hr. Lennart Larson har nemlig sagt, at for de privates vedkommende er der en meget streng kontrol med rejser og repræsentation og en nøje gennemgang af alle bilag, det er der ikke for de offentligt ansattes, men det er ikke helt rigtigt. For adskillige private grupper vedkommende har ligningsrådet fundet det muligt og forsvarligt at anse rejsegodtgørelser, der er modtaget af arbejdsgiveren, som medgået — det er det udtryk, man bruger — til merudgifter, således at disse beløb tillades fradraget i indkomstopgørelsen uden dokumentation for de enkelte udgifters afholdelse. Som eksempler på grupper, der er omfattet af ordninger af denne art, kan jeg nævne rejsemontører og handelsrejsende. For at hindre misbrug har ligningsrådet fastsat visse maksimale beløb; fradrag ud over dette beløb kan finde sted mod dokumentation. Det skal dog kunne dokumenteres, at rejser med eller uden overnatning har fundet sted. De maksimale beløb, der er fastsat af ligningsrådet, svarer nogenlunde til de beløb, der modtages som godtgørelser inden for den offentlige sektor, og som i henhold til statsskatteloven § 5 d ikke beskattes.

Forskellen mellem privat ansatte og offentligt ansatte må herefter siges at være meget begrænset. Den væsentligste forskel består i, at mens ligningsrådet har fastsat taksterne for privat ansatte, så er disse for de offentligt ansatte fastsat af den bevilgende myndighed.

For så vidt angår antallet af rejser og størrelsen af udbetalinger til dækning af udgifterne herved, må den fornødne kontrol varetages af den enkelte arbejdsgiver, hvad enten denne er en privatperson, staten, en kommune eller et koncessioneret selskab.

Jeg kan ikke se, at det er muligt for ligningsmyndighederne at skønne over nødvendigheden eller rimeligheden af den enkelte udgiftspost.

Hvis hr. Lennart Larson tænker på repræsentationsudgifter for de relativt få tjenestemænd i stat og kommune, der har fået tillagt et repræsentationstillæg, så er det rigtigt, at dette tillæg i ligningspraksis er skattefrit, men det skyldes, at et beløb svarende til repræsentationstillægget anses anvendt til formålet, som man siger. Jeg kan for så vidt være enig med hr. Lennart Larson i, at der må føres kontrol, også gerne en skarp kontrol, med det offentlige udgifter til rejser og repræsentation, men det er ikke en ligningsmæssig opgave, og det er derfor ikke min opgave at tage mig af dette særlige spørgsmål.

Lennart Larson: Jeg vil gerne takke finansministeren for svaret og sige, at det, der er baggrunden for mit spørgsmål, er den presseomtale, der har været af beløbsstørrelser på 25.000-100.000 kr. eller mere, som man formoder er anvendt til offentlige rejser med forskellige formål, og da jeg selv er tidligere formand for en ligningskommission og ved, at man indkalder regnskaber fra forskellige firmaer og områder inden for erhvervslivet for at undersøge, hvilke udgifter man har haft til sådanne formål, mener jeg, at ligningskommissionen for et centralt sted skulle gøre det samme over for alle offentlige områder.

Det er klart, at alle ansvarlige fastsætter, hvad de mener er medgået til formålet, hvad enten det er et firmas bestyrelse, en kommunalbestyrelse, et amtsråd, eller hvad det kan være. De siger, at det og det er medgået til formålet. Men der er det for virksomheders vedkommende, at ligningsdirektoratet er berettiget — for det er omkostninger, der skal holdes under kontrol — til at indkalde disse regnskaber og se efter, hvorledes disse udgifter er fremkommet, se efter, om der er dokumentation osv. Derudfra vurderer skattevæsenet det for at få en ensartet bedømmelse af, om disse udgifter er medgået til formålet eller ej. Det er ikke givet, fordi en bestyrelse, et amtsråd eller en kommunalbestyrelse mener, at det er medgået til formålet, at det så er sådan. Alle borgere har krav på, når der er pressemeldelser fremme